

EI-KRISTITYN KÄÄNTYMISPROSESSI

Kylväjävertaus sisältää monta tärkeää näkökulmaa kristityksi tulemisen prosessista. Alla katkelma Matt. 13:13-23:

13. Minä puhun heille vertauksin siksi, että he näkevin silmin eivät näe ja kuulevin korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä.

14. Heissä käy toteen Jesajan profetia, joka sanoo: 'Kuulemalla kuulkaa älkääkään ymmärtäkö, näkemällä nähkää älkääkään käsittäkö.

15. Sillä tämän kansan sydän on turtunut. Korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet, etteivät näkisi silmillään, eivät kuulisi korvillaan, eivät ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi, ja etten minä parantaisi heitä'.

16. Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät, ja teidän korvanne, koska ne kuulevat.

17. Totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat ovat halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet.

18. Kuulkaa siis vertaus kylväjästä:

19. Kun joku kuulee [armon]valtakunnan sanan eikä ymmärrä, niin tulee Paholainen ja tempaa pois sen, mikä hänen sydämeensä on kylvetty. Tämä on se, mikä on kylvetty tien oheen.

20. Kallioperälle kylvetty kuvaa sanan kuulijaa, joka heti ottaa sen iloiten vastaan.

21. Hänellä ei kuitenkaan ole itsessään juurta, vaan hän kestää vain jonkin aikaa. Kun tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, hän kohta luopuu pois.

22. Orjantappuroihin kylvetty taas kuvaa sanan kuulijaa, jossa tämän maailman huoli ja rikkauden viettelys tukahuttavat sanan, eikä hän tuota satoa.

23. Hyvään maahan kylvetty kuvaa sanan kuulijaa, joka ymmärtää sen ja myös tuottaa satoa, kuka 100 jyvää, kuka 60, kuka 30."

Lähetystyön lähtökohta on siinä, että evankeliumin sana on niin kuin vertauksen siemen. Siinä on elämän voima ja sen tunkeutuminen elämään kykenee pelastamaan ihmisen.

Pelastus prosessin Jeesus kuvaa:

1. Kuuleminen ja näkeminen
2. Ymmärtäminen sydämessä
3. Kääntyminen
4. Herran pelastava ja parantava ihme

Kaikilla näillä tasoilla on todelliset esteensä ja sydämen maaperä on raivattava evankeliumin voimalla, jotta evankeliumi voisi kantaa hedelmää.

Valintatasoja

Meillä keskustellaan enemmän tai vähemmän ratkaisukristillisyydestä. Raamattu kertoo, että Herra itse valitsee ihmisen ja johtaa Hänet pelastumisprosessiin. Mutta koska juuri Hän vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, niin tässä prosessissa Hänen työnsä alla oleva tahtoo ja tekee. Kääntymisprosessi on siis Herran kutsuvaa ja pelastavaa työtä, johon sen kohteena oleva joutuu kuitenkin persoonallisesti vastaamaan.

1. Ensimmäinen tieto tai huhu evankeliumista: Torjunta tai utelias kysely. Torjunnan taustalla saattaa olla vahva uskonnolliseen viitekehykseen liittyvä ennakoasenne tai torjunta, joka on kasvanut ihmiseen.
2. Yleisen ilmoituksen tausta. Jumala on ja Jumala puhuu omassa tunnossa. Uskonnot toimivat yleisen ilmoituksen tukahduttajina, mutta evankeliumi saattaa kuitenkin päästä korvien tai sydämen läpi. Se löytää yleisessä ilmoituksessa liittymäkohdan.
3. Kristittyjen rakkauden kohtaaminen evankeliumin välineenä. Valinta suhteessa tähän rakkauteen.
4. Valinta suhteessa Raamattuun - luenko vai en.
5. Raamattu paljastaa synnin. Valinta suostunko siihen totuuteen vai en.
6. Valinta kun Raamattu ja ympäröivä todellisuus ovat ristiriidassa. Suhde yhteisöönsä.
7. Valinta lähteä ottamaan selvää ja etsimään apua koettuihin tarpeisiin.
8. Valinta samaistua kristittyihin - voi merkitä totaalista ympäröivän uskonnon ja kulttuurin hylkäämistä. (Esim. Islam)
9. Synnin tunnustaminen ja parannuksen teko, uskon syntyminen evankeliumin kautta.
10. Kasteen vastaanottaminen, sitoutuminen Kristuksen seurakuntaan
11. Jeesuksen tunnustaminen Jumalan Pojaksi, prosessi, jossa Jeesuksen persoona alkaa hahmottua entistä suuremmaksi.
12. Kristillisen maailmankuvan muovaamisprosessi (tapahtuu yleensä osa-alue kerrallaan):
 - totuuden mitta
 - uskonnollisen ja kulttuurin mittausjärjestelmän rakentaminen uusiksi, mikä vanhassa käyttökelpoista ja miten sitä voi ja tulee muuttaa, mikä hylättävä kokonaan.
 - perhe-elämä
 - työ
 - yhteisöllisyys
13. Kasvu todistavaksi, hedelmää kantavaksi seurakunnan jäseneksi, pyhitysprosessi

EVANKELIUMI USKONTOJEN KESKELLÄ ASUVAN SYDÄMEEN

Kenestäkään ihmisestä ei tule kristittyä sillä, että hän tulee älyllisesti vakuuttuneeksi kristinuskosta ainoana riittävänä ja uskottavana maailmankäsityksenä. Usko syntyy Jumalan Hengen työnä evankeliumin sanan vaikuttaessa ihmisen sydämeen huolimatta hänen väärästä maailmankuvastaan ja uskonnostaan. Jumalan luomana ihminen on yhdenlainen. Hän ei voi sille mitään, että Jeesus kykenee saamaan viestinsä perille Häntä vastustavaankin sydämeen.

Yleisen ilmoituksen vaikutuksesta jokaisella ihmisellä on intuitiivinen tietoisuus siitä, että ympärillämme on todellisuus, jota voidaan yrittää tulkita mitä moninaisimmilla tavoilla, mutta josta voi olla vain yksi oikea tulkinta. Tätä oikeaa tulkintaa, johon kaikki todellisuuden osat jäsentyvät ja joka kykenee selittämään kaiken todellisuudessa tapahtuvan, voitaisiin nimittää totuudeksi.

Näetkö oikein?

Kristilliseltä kannalta ongelmaa lähestyttäessä on pakko ottaa huomioon se, että niin ihmisen järki, tunne kuin tahtokin vääristyi ja sokaistui syntiinlankeemuksessa. Kristilliseltä kannalta on siis täysin ymmärrettävää, että vaikka ihmiset kohtaavatkin saman ulkoisen ja sisäisen todellisuuden - tietenkin varsin subjektiivisessa paikallisessa ympäristössä ja kokemusmaailmassa, hän ei kykene sitä tulkitsemaan oikein, hän löytää useita keskenään ristiriitaisia selitysmalleja ja häneltä on omista lähtökohdistaan "pallo hukassa". Hän tekee

ehkä monia ja kokonaisvaltaisiakin yrityksiä todellisuuden hahmottamiseksi, mutta epäonnistuu joka kerta.

Kun hän huomaa itsessään olevat materiaaliset tarpeet kuten nälän, terveyden, turvallisuuden ja seksuaaliset tarpeet, hän yrittää hahmottaa todellisuutta niistä käsin, ja päätyy ehkä käytännön materialismiin. Mutta kun hän törmää kärsimyksen ja kuolemaan, hänelle ei materialismi enää riitä. Tarvitaan lisä malleja. Edelleen syyllisyys ja moraaliset ongelmat pakottavat häntä kolmanteen malliin jne. Mutta kaiken keskellä hän mittaa todellisuutta omista kokemuksistaan käsin ja todellisuus hajoaa hänen käsiinsä. Ulkopuolisen luomakunnan suurenmoisuudesta ja pelottavuudesta ja oman omantuntonsa puheesta käsin hän tajuaa Jumalan olemassaolon - Jumalan, joka vaatii häneltä sellaista, mihin hän ei pysty, Jumalan, jota hän pohjimmiltaan vihaa. Kun hän toisaalta tajuaa, että hän ei kykene omaa tilannettaan yrityksistään huolimatta hallitsemaan ja huomaa sisimmässään jonkinlaisen halun hakeutua itseään viisaamman ja väkevemmän johdatettavaksi, hänessä syntyy ehkä halu lähteä etsimään ulkoisia tukia omaan sisäiseen eksyksissä oloon.

Kaaos ja lankeemus

Tämä ihmisen sisäinen peruskaaos on tietenkin täysin yhtäpitävä kristillisen käsityksen kanssa ihmiskunnan lankeemuksesta ja ihmisen syntymisestä syntisenä syntisen sukukuntaan. Ihmisellä on siis taju Jumalan olemassaolosta, hänellä on jollain lailla toimiva omatunto ja hänellä on luontainen kaipaus turvata ja luottaa johonkin itseään suurempaan. Lisäksi hänellä on kaoottinen kokemusmaailma itsessään riehuvista haluista ja himoista, jotka ovat ristiriidassa hänen omantuntonsa kanssa, ympärillään vallitsevasta ja itsessään kokemasta pelon, syyllisyyden, valheen, väkivallan ja kuoleman todellisuudesta. Hänellä on kaiken tämän keskellä suunnaton rakkauden jano, kysely sellaisen sydämen puoleen, jonka lähellä hän voisi löytää turvan ja levon.

Kaikki tämä samoin kuin suurenmoisen kauneuden ja hellyyden kokemukset, luonnon ihmeelliset lainalaisuudet ja julmuudet, muodostavat sen kieltämättömän kokemusmaailman, jolle synnin sumentamalla aivoillaan ihminen pyrkii etsimään selitystä ja tarkoitusta. Kun sitten ilmestyy joku, joka antaa joistakin kunkin ihmisen tai kulttuurin korostamalla osa-alueella uskottavan tuntuksen selitysmallin, ihminen on usein valmis seuraamaan tällaista osittaismallia. Hän saattaa jopa häikäpäisesti tarrautua tähän malliin senkin jälkeen, kun hän itsekin on jo nähnyt tai kipeästi kokenut, että se ei enää riitä. Hän osaa ja kykenee tietyillä tekniikoilla torjua kaiken malliansa horjuttavan yllätävän pitkiksi ajoiksi, kunnes jokin asia järkyttää hänen tasapainonsa ja tuskallinen tiedostamisprosessi pääsee jatkumaan.

Yliluonnollinen

Kaiken tämän keskellä hän joutuu ehkä kerta toisensa jälkeen kohtaamaan asioita, jotka ylittävät kaikki hänen selitysmallinsa. Näille ilmiöille - olivat ne sitten ihme paranemisia, kummittelua tai merkillisiä transsikokemuksia jne - hän antaa omia nimityksiään. Alkaa toisaalta pelätä ja toisaalta ehkä uskonnollisesti turvautua niihin. Hän alkaa siis rakentaa uskonnollisia selitysmalleja. Kun toisilla ihmisillä näyttää olevan enemmän uskonnollista kokemusta kuin muilla, heistä tulee helposti muiden esikuvia tai auktoriteetteja. "Minä itse en ymmärrä, mutta se ja se ymmärtää ja tietää. Seuraan häntä, koska se mitä, hän opettaa, tuntuu uskottavalta ja tuo turvallisuutta ja toimii käytännön elämän keskellä." Toisaalta on syntynyt myös muita kilpailevia selitysmalleja, jotka jatkuvasti pelkällä olemassaolollaan ja valloitushalullaan muodostuvat hänelle uhaksi. Siksi noita vääräksi leimattuja vastaan ollaan valmiit käymään taisteluun joko fyysisin tai henkisin keinoin. Totuuden puolella olo muuttuu identiteettiä luovaksi voimaksi ja motivoi urotekoihin tai hirveyksiin.

Kaiken yhteisen kokemusmaailman keskellä ihmisten perustunto on, että jokin on pahasti vialla. Joko se todellisuus jossa elämme on paha ja vahingollinen tai sitten ihmisissä itsessään on jotain olennaista vikaa. Todennäköisesti molemmissa. Ihmisellä on siksi voimaksi halu johonkin parempaan.

Päänsärky - stressi, flunssa, aivokalvon tulehdus vai aivokasvain?

Tällaisen kieltämättömän ja ihmiskunnalle yhteisen kokemusmaailman keskelle ilmaantui ensin Buddha, tosin Krishnan ja hindulaisuuden ja pitkään muokkaamalle maaperälle, sitten Jeesus ja sitten Muhammed. Mikä oli heidän itse kunkin selitysmalli ihmisten kaoottiseen kokemusmaailmaan, jossa yhteisenä nimittäjänä on jano rakastavan sydämen luo, syyllisyys ja kuolemanpelko sekä taju Jumalan olemassaolosta. Mikä oli heidän selityksensä todellisuudesta ja lääke sen ongelmiin.

Hindulaisuus ja buddhalaisuus

Hindulaisuus ja buddhalaisuus näkivät varsinaisen ongelman ihmisen loputtomassa elämän janossa, joka tuottaa tuskaa karman, syyn ja seurauksen lain muodossa. Ihmisen kuolema ja syyllisyys ovat siis seurausta loputtomasta elämänjanosta, janosta rakastavan sydämen luo. Jano täytyi saada sammumaan. Silloin karman aiheuttama loputon kiertokulku loppuisi ja ihminen joko sulautuisi kaikkeuden henkeen hindulaisittain tai pääsisi elämän janon ja kokemustensa harhasta nirvanaan, ei olevaiseen - varsinaiseen olevaan, buddhalaisittain.

Hindulaisuuden tie kulki itsensä kiduttamisen, gurujen johtaman mietiskelyjen ja transsien kautta, todelliseen tietämiseen ja vapauteen karman kahleista. Buddhalaisuudessa teitä on löytynyt vuosisatojen saatossa lähes joka lähtöön, mutta alun perin mitään jumalaa tai ulkopuolista apua ei tarvittu. Valaistuminen ja sen mukainen kohtuullinen elämä veisi vapauteen jälleensyntymisen kierteestä. Buddhalaisuuden lääke voitaisiin kuvata näinkin: "Katso omaa todellista minuuttasi joka on ei-olevaista, ei-olevaisen peilistä, niin valaistut. Näet kokemustodellisuuden harhana ja löydät varsinaisen todellisuuden."

Niin hindulaisuudessa kuin buddhalaisuudessakin on siis viime kädessä kokemusmaailmamme kieltämisestä toisen ja paremman saavuttamiseksi, vaikka ei enää henkilökohtaisella tasolla. Puhdas buddhalaisuushan ei usko ihmisen sieluun tai persoonan jatkuvuuteen, vain karman jatkuvuuteen, ja ei olevan lopullisuuteen. Hindulaisuudessa taas persoona sulautuu kaikkeuden ykseyteen. Molemmissa on siis viime kädessä kysymys ihmisen persoonallisuuden ja sielun ikuisuusluonteen kieltämisestä.

Niin buddhalaisuus kuin hindulaisuuskin kohtasivat ongelmat, mutta eivät kyenneet löytämään mitään todellista vastausta kieltämättömän kokemusmaailman piirissä. Siksi ne kielsivät kokemusmaailmamme todellisuuden ja konstruoivat uuden kokemusmaailman, johon tietyillä tavoilla sitten on päästävä nykyisestä kierteestä pois. Sen, että Uuden Aikakauden liikkeissä jälleensyntymisestä ja karmasta on tehty myönteisiä asioita, joilla syyllisyys ja kuolema pyritään selittämään pois, ei pidä antaa meitä johtaa harhaan. UA on eri uskonto kuin hindulaisuus tai buddhalaisuus, vaikka liittymäkohdat ovatkin runsaat.

Islam

Muhammed kohtasi samaisen kieltämättömän kokemusmaailman, sai sopivan annoksen juutalaista ja hiukan kristillistäkin vaikutusta. Hän ei pyrkinyt pakenemaan kokemustodellisuudesta, vaan lähti tarmokkaasti käsittelemään ongelmia. Ihmisen ongelmat eivät hänen mielestään olleet kovinkaan vakavia. Suuntautumalla tietynlaisen toimintaan, erityisesti tarttumalla ulkopuolisen maailman ongelmiin ja pidättäytymällä tietyistä sisäisistä

paheista ihmisellä olisi kohtuullisen hyvät edellytykset selvitä tästä elämästä paratiisiin, jossa hänen halunsa saisivat lopullisen tyydytyksen. Kun Muhammedin ohjelma oli käytännöllinen ja höystetty ilmeisen aidoissa ilmestyksissä saadulla "jumalallisella" auktoriteetilla, se myi hyvin. Marssi maailman valloitukseen oli alussa hämmästyttävä.

Mutta ongelmat eivät ratkenneetkaan. Muhammedin vapauttava "pyhä sota" tuppasi nostattamaan vastustusta. Kaaos ainakin maan päällä näytti lisääntyvän. Syyllisyyden sijaan tuli syvä epäpuhtauden, saastaisuuden tunto. Elämänjanoa ei tyydyttänyt neljäskään vaimo. Kuoleman jälkeisestä paratiisista ei löytynyt mitään lopullista varmuutta.

Jeesus Kristus

Onneksi Jeesus Kristus ehti tulla jo ennen Muhammedia. Hän ei kieltänyt kokemustodellisuutta. Tosin hän osoitti, että ymmärsimme sen ja itsemme sen osina vain kovin pinnallisesti hengellisen sokeutemme vuoksi. Hän osoitti ihmisen ja syntiinlankeemuksen koko hirvittävyuden. Hän osoitti myös, että ihmisellä itsellään ei olisi mitään keinoa ongelmiansa ratkaisuksi. Pako todellisuudesta ei onnistu, paraskaan toimeliaisuus sen muuttamiseksi ei auttanut, koska ihminen on pahuutensa orja, petetty, voimaton ja syyllinen olento. Vain Jumalan asioihin puuttuminen toisi ratkaisun. Siksi Jeesus tuli itse ratkaisemaan kysymykset. Hän sovitti syyllisyyden ristillä, kukisti kuoleman vallan ylösnousemuksellaan ja avasi tien rakastavan taivaallisen Isän sydämelle.

Jeesus ei siis tullut vain tuomaan tosiasioita vastaavaa selitysmallia kieltämättömälle kokemusmaailmallemme, vaan tuli myös antamaan avun ihmisen viimeisiin kysymyksiin. Vain Jeesuksen selitys kohtaa koko todellisuuden ja kykenee suhteuttamaan kaikki osat yhteen. Vain Jeesus tuo sekä ajallisen että iankaikkisen avun ihmisen kysymyksiin.

Kuolemat - entä ylösnousemus

Krishnan on myyttinen jumaluus niin kuin koko hindulaisuus laajemminkin. Buddha eli rikkaan ruhtinaan poikana ja näki vääryyden ja kärsimyksen rehottavan. Hän yritti löytää askeettisesta hindulaisuudesta vastauksen, mutta ei löytänyt. Valaistuttuaan hän lähti julistamaan uutta oppia, joka levisi kuin kulovalkea. Lopulta hän kuoli vanhana syötyään liian vahvan annoksen sianlihaa. Muhammedin taas kerrotaan jättäneen tämän ajan lempivaimonsa sylissä. Jeesus ei tullut tähän aikaan vain opettamaan totuutta, jotta ihmiset noudattaisivat sitä, vaan kärsimään ja kuolemaan ihmisten puolesta. Hän tuli itse tekemään sen, mihin kukaan ihminen ei kyennyt.

Kristinuskon ainutlaatuisuus ei ole Jeesuksen eettisten oppien korkeassa ihanteellisuuudessa - Häntähän voitaisiin inhimillisestä näkökulmasta pitää epärealistina vaatimustensa suuruudessa. Hindulaisuus ja buddhalaisuus ja islam tarjoavat myös jaloja opetuksia - ja vielä tasolla, jolla niitä ihminen voi jopa noudattaa!! Kristinuskon ainutlaatuisuus ei ole myöskään siinä, että Jeesus opetti pelastusta eli pääsyä Jumalan yhteyteen pelkästä armosta. Amida-buddhalaisuus opettaa myös pelastusta Amidan lahjana, mutta pelastusta karman kierteestä, ei elämän yhteyteen!! Kristinuskon ainutlaatuisuus ei ole edes siinä, että Jeesus saattoi itseensä viitaten lausua: "Minä olen tie, totuus ja elämä!" Samaa väittävät monet tämänkin päivän uskonnonperustajat ja messiashahmot.

Kristinuskon ainutlaatuisuus on viime kädessä Jeesuksen historiallisessa persoonassa ja Hänen historiassa tapahtuneessa ruumiin ylösnousemuksessaan. Jeesuksen voitto kuolemasta oli sinetti Golgatan työlle ja ainutlaatuinen osoitus siitä, että Jeesus Kristus on todellisuudessa ainoa, joka on myös väitteidensä ja opetuksensa mittainen, todellinen

Ihminen ja todellinen Jumala. Kysymys Jeesuksen ruumiillisesta ylösnousemuksesta on siksi avainkysymys. Kuvattuaan ensin miten yli 500 henkeä todisti Jeesuksen ruumiillisen ylösnousemuksen Paavali totesi:

"Mutta jos Kristus ei ole noussut kuolleista, meidän saarnamme on turha, ja turha on myös teidän uskonne. Silloin nähdään, että me olemme vääriä Jumalan todistajia, kun olemme todistaneet Jumalaa vastaan, että hän on herättänyt Kristuksen, jota hän ei ole herättänyt - jos kerran kuolleita ei herätetä. Ellei kuolleita herätetä, ei Kristustakaan ole herätetty. Mutta jos Kristusta ei ole herätetty, teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne. Siinä tapauksessa Kristuksessa kuoloon nukkuneetkin olisivat kadotettuja. Jos olemme panneet toivomme Kristukseen vain tämän elämän ajaksi, me olemme sääliävämpiä kuin ketkään muut ihmiset. Mutta nyt Kristus on herätetty kuolleista esikoisena kuoloon nukkuneista." (1.Kor.15:14-20)

Kuoleman ongelmaan ei ole mitään muuta ratkaisua kuin se, että joku kuolee ja kuoltuaan nouse ylös sillä tavalla, että sen jälkeen hän ei enää kuole koskaan. Mikään muu ei ole muuta kuin kaunista puhetta kuolemanjälkeisyydestä ilman, että se mahtaisi mitään itse kuoleman majesteetille. Kysymys Jeesuksen ylösnousemuksesta ei ole siis kristitylle mikään uskonasia, vaan historiallinen tosiasia, josta koko usko uskomme on riippuvainen. (Vrt. Apt 17:31) Ilman kuoleman ratkaisua ei ole vastausta syyllisyyden ongelmaan eikä mitään tietä äärettömän rakastavan Persoonan sydämelle.

Tänä päivänä taistelu täällä lännessä käydäänkin nimen omaan ylösnousemuksen ja jälleensyntymisopin välillä - se kun iskee samaan saumaan, kysymykseen kuolemasta. Ylösnousemusopin kompastuskivi on siinä, että se vaatii ihmisen tekemään parannuksen, sen johdonmukaisena seurauksena on tuomio, jota kukaan ei voi paeta. Läntisen ihmisen pako parannuksesta ikuisesti pyörivään jälleensyntymisen kehään tuntuu aika surkuhupaisalta, kun tietää, että hindu ja buddhalainen näkevät juuri siinä ihmisen pahimman vihollisen.

Yleinen ilmoitus ja uskonnot

Kun Jeesus tuli, Hän tuli ilmoittamaan ihmisille, millainen Isä on. Ja Hän tuli itse valmistamaan ihmisille pääsyn tämän Isän luo, jonka olemassaolon jokainen ihmisen syntymänsä perusteella jo tietää ja tuntee.

Mitä sitten Buddha ja Muhammed tulivat tekemään? Tekivätkö he syvällä uskonnollisella neroudellaan - muutenhan heillä ei varmaan olisi sitä määrää seuraajia kuin on - johtopäätöksiä niin sanotusta yleisestä ilmoituksesta. Pyrkivätkö he luonnossa havaitsemansa ja omassatunnossaan kuulemansa perusteella luomaan mahdollisimman aidon ja oikean kuvan elävästä Jumalasta. Oliko heidän uskonnollisuutensa siis yritys päästä niin pitkälle totuuden tiellä. kuin se heidän lähtökohdistaan oli mahdollista. Ellei sitä, niin mitä sitten?

Buddhan ei pyrkinyt viemään ketään ihmistä Jumalan tuntemiseen tai Jumalan luo. Hänhän ei ollut oikeastaan edes kiinnostunut siitä, onko Jumalaa edes olemassa. Hänen valaistuksensa oli pohjimmiltaan paratiisin lankeemuksen jatketta, yritystä päästä sellaiselle tiedon ja tietoisuuden tasolle, että hän itse kykenisi hallitsemaan maailmankaikkeuden salaisuudet.

Entä sitten Muhammed, joka tunsikin osin jopa erityistä ilmoitusta. Hänkin korotti omat kokemuksensa kaiken mitaksi ja loi uskonnon, jolla ihminen selviäisi suhteellisen vähällä Jumalan edessä. Islamissa ovat selkeät juutalais-kristillisen harhan tuntomerkit. Uskonnollinen valta, yhteisöllinen islam korotettiin koko totuuden mitaksi ja sen voimalla käytiin ankaraan hyökkäykseen itse totuutta vastaan.

Itse asiassa uskonnot ovat synnin järkyttävien ilmenemismuotoja. Niissä ihminen lähtee joko johdonmukaisesti tukahduttamaan yleisen ilmoituksen valon niin kuin hindulaisuudessa ja buddhalaisuudessa tai jopa myös saamaansa erityisen ilmoituksen valoa niin kuin islamissa.

Vain Jeesus tarttuu ihmisten jo saamaan yleiseen ilmoitukseen. Hän kaivaa sen kaikenlaisen uskonnollisen painolastin alta esiin. Osoittaa ihmisen järkyttävän turmeluksen, mutta avaa myös synnissään sokean silmät, vapauttaa hänet syyllisyyden ja kuoleman alta, vie hänen Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan ja iankaikkisen pelastuksen yhteyteen.

Vastoin modernin ihmisen suvaitsevaisuuden oppia, jonka mukaan muissa uskonnoissa löytyy jotain valoa, vaikka ehkä kristinuskosta hiukan enemmän, joudumme Jeesuksen ylösnousemuksen historiallisesta tosiasista lähtien julistamaan: hindulaisuus, buddhalaisuus ja islam ovat Sielunvihollisen valheseittejä. Totuus on vain Jeesuksessa.

Kuka on totuus?

Mutta Jeesuksen tuoma totuus on niin vapauttava, että sen kanssa voimme lähteä rohkeasti syvimmänkin pimeyden keskelle. Evankeliumi Jeesuksesta kykenee pelastamaan ihmisiä hindulaisuuden, buddhalaisuuden ja islamin pauloista.

Totuus Jeesuksessa ei ole kohtaa meitä aatteen tai opin tasolla, vaan elävän ylösnouksen Jeesuksen kohtaamisessa. Hänet kohdannut, syntinsä anteeksi saanut, rakkauden löytänyt ja kuolemasta vapautettu, voi avatuin silmin katsella kieltämätöntä todellisuutta. Hän ei itse kykene sen kaikkea moninaisuutta käsittämään, mutta hän tietää, että nyt hän tuntee sen Jeesuksen, joka ymmärtää kaiken ja josta kaikki riippuu. Totuus osoittautuikin persoonaksi, jonka kanssa voi puhua, joka ilmoittaa itseään ja kulkee yhtä matkaa elämän läpi.

Neiti U:n tie

Oli aurinkoinen sunnuntai aamu marraskuussa 1988. Jumalanpalvelus Ananin seurakunnassa Japanissa oli juuri alkanut, kun nuori sairaanhoitajatar U astui kirkon ovesta sisään Raamattu kainalossaan. Hän oli ensimmäistä kertaa elämässään kirkossa. Jumalanpalveluksen päätyttyä hän kertoi tätinsä kehotuksesta jo kolme vuotta lukeneensa Raamattua. Tämä toisella puolella Japania asuva täti oli tullut uskoon ja kastettu. Hänessä tapahtunut muutos ja hänen rakkaudelliset kirjeensä olivat saaneet Michikan kiinnostumaan kristinuskon sanomasta. Mutta mitä enemmän U luki Raamattua, sitä tuskallisemmaksi hänen olonsa kävi. Jumalan sanan totuus paljasti hänelle kipeästi, miten hän oli syvästi juuttunut synnin karille. Lopulta hän oli tehnyt rohkeutta vaativan päätöksen lähteä etsimään apua kirkosta. Puhelinluettuolosta hän löysi Ananin luterilaisen kirkon osoitteen ja tuli jumalanpalvelukseen.

U:lla oli voimakas Jumalan sanan kuulemisen nälkä. Hänen koko olemuksensa huusi apua. "Haluan nähdä Jeesuksen, sen Jeesuksen, joka on muuttanut tätini elämän uudeksi. Miten minäkin pääsisin kohtaamaan Vapahtajan ja saisin sisimpääni rauhan ja vapauden?"

Pari kuukautta hän kävi ankaraa sisäistä taistelua samalla, kun kävi lähes joka päivä opiskelemassa Raamattua. Jouluaattona hän oli jo tehnyt julkisen ratkaisun, kun hän tuli uskovien joulukuoroon keskelle vilkkainta kauppakatua. Hän halusi samaistua kristittyihin, joilla oli se jokin, joka häneltä yhä puuttui.

Mutta toisaalta hän pysyi edelleen kiinni synnin ja syyllisyyden kahleissa. Eräänä sunnuntai-iltana hän tuli jälleen kerran kirkolle. Ennen kuin ehdimme aloittaa Raamatun tutkimisen, hän painoi päänsä alas ja alkoi itkeä. Sitten hän kertoi elämänsä raskaat painot ja taakat, jotka olivat hänen omalla tunnollaan. Sain julistaa hänelle Jeesuksen nimessä ja veressä kaikki synnit anteeksi. Koko hänen olemuksensa muuttui. Herran ristin tuskassa hankittu armo vapautti hänet synnin kahleista ja vei hänet rauhan ja ilon valtakuntaan. Kuukautta myöhemmin hänet liitettiin kasteessa Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Ilo Herrassa suorastaan pursui hänen olemuksestaan.

Mutta Michika ei vain saanut nähdä Jeesusta, vaan hänestä tuli myös Herran todistaja. Hänen kotinsa on muuttunut paikaksi, jossa tutkitaan yhdessä Raamattua. Pian hänen uskon tulemisensa jälkeen eräs hänen potilaistaan sairaalassa alkoi kysellä, voisiko hänkin päästä kirkkoon. Pian tämä puolisokea mieskin pääsi sisälle Jumalan valtakuntaan ja kastettiin.

Paranemisprosessi

Uskon tulo ei vielä kaikkia U:n sydämen haavoja parantanut, vaikka hän saikin kaikki syntinsä anteeksi. Alkoi prosessi, jossa hän joutui työstämään lapsuudesta asti sydämeen viiltyneitä kipeitä haavoja.

U:n isä oli alkoholisti, joka oli tosin U:n uskon tuloa ennen päässyt AA:n avulla viinakierteestään. Mutta koko lapsuutensa hän oli joutunut elämään tilanteessa, jossa kotia hallitsi "virtahepo" tai niin kuin Helsten asian ilmaisi läheisriippuvuudessa. Vanhimpana lapsena äiti oli tukeutunut häneen ja häneltä oli vaadittu aikuisuutta, vaikka hän oli vielä lapsi. Sen seurauksena U pienestä pitäen joutui kohtuuttoman paljon kantamaan kipunaan toisten ihmisten kipuja, mikä puolestaan aiheutti toisaalta katkeruutta ja toisaalta äärimmäistä herkkyyttä toisten ihmisten kivuille. Yhdistettynä lähes täydellisyyden vaatimukseen, joka läheisriippuvuuteen usein liittyy, sairaanhoitajan työssä hän joutuu jatkuvasti kohtaamaan toisten kipua ja se ajoittain muodostuu musertavaksi taakaksi ja vie voimat.

Hänen uskon tulonsa jälkeen kodin ilmapiirissä tapahtui voimakas muutos ja U lukee Raamattua ja rukoilee perheensä jäsenten kanssa. Hänellä on kolme jo naimisissa olevaa sisarta. Sisaret on vihitty Ananin luterilaisessa kirkossa avioliittoon ja koko perhe on avoin evankeliumille. Herra on hoitanut perheen sisäisistä katkeruuden kierteistä vapautteen.

Myös kysymyksessä yliherkkyydestä toisten kivuille U on löytänyt perusvastauksen Herran armossa, kun eräs sielunhoitaja sanoi hänelle:

"Jumalan tapoihin toimia kuuluu ottaa käyttöönsä juuri meidän kipumme ja heikkoutemme, kun ne sellaisenaan viedään Hänelle."

U on saanut huomata, että juuri tuo hänen lapsuutensa haava on se, jota Herra voi nyt käyttää. Samalla Herra on askel askeleelta vienyt häntä ymmärtämään, miten Herrassa on lepo, ei tarvitse ponnistella yli voimiensa.

U toimii Ananin seurakunnan seurakuntaneuvoston jäsenenä ja on myös seurakunnan taloudenhoitaja.

Herra M

Oli ilo kuunnella joitakin vuosia sitten erästä ikäistäni japanilaista miestä, kun hän kertoi, miten Jeesus tarttui hänen elämäänsä ja sai lopulta hänet rakkautensa hallintaan. Erään unettoman yön sisäisten kamppailuiden jälkeen hän joutui sanomaan Jumalalle: "Ota minun elämäni hallintaasi, en selviä ilman Sinua."

Toistakymmentä vuotta oli Herra jo vetänyt häntä puoleensa. Kristitty rouva oli kertonut Hänelle Jeesuksesta, hänen syöpään sairastunut ja sitten kuollut pikkuisarensa uskoon tuleminen ja ihmeellinen rauha kuoleman edessä oli puhutellut häntä. Herra oli tarttunut myös hänen omaan terveyteensä. Sairaalassa hän oli myöntänyt, että kyllä Jumala siellä jossain on, mutta hän haluaa päättää omista asioistaan itse.

Mutta sitten, kun tämän kyvykkään miehen omat laskelmat pettivät liiketoimissa - hän ei osannut ottaa laskelmiinsa liikekumppaniensa syntisyyttä ja tuli pahasti petetyksi - hänen silmänsä avautuivat näkemään myös oman syntisyytensä.

"En kykene raivaamaan itselleni omaa tietäni, Herra tule Sinä minun hallitsijakseni."

Yllätyksekseen Hän saikin kohdata Isän rakkauden ja huolenpidon. Hän pääsi takaisin entiseen työpaikkaansa, josta hän oli muutamia kuukausia aikaisemmin eronnut hänet pettäneen liikekumppanin rohkaisemana. Hän sai vielä heti kättelyssä ylennyksen.

Herran käsiin jäätyään hän huomasi, että Herra kykeni ohjaamaan hänen ja hänen perheensä ajalliset asiat paremmin kuin hän itse. Hän alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja raamattuopetuksessa ja hänet kastettiin. Hän sai myös huomata hämmästyksekseen, että Jumalan Sana on alkanut muuttaa hänen elämäänsä. Myös hänen poikansa päätti lähteä isänsä viitoittamalle tielle taivasten valtakunnan lapsena. Kooben suuren maanjäristyksen aikana Jumala järjesti asiat niin, että hän nousi "vahingossa" tuntia normaalia aikaisemmin töihin ja oli juuri saapunut työpaikalleen, kun maanjäristys tuhosi moottoritien, jolla hän oli hetkeä aikaisemmin ajanut autoaan. Herran käsi johtaa ja varjelee elämän pienimpiä yksityiskohtia myöten.

Neiti F

Kesäkuun 22. päivänä 1995 23 vuotias F neito, joka oli vierailulla luonamme Ryttylässä, teki päätöksen ottaa vastaan kristillinen kaste.

Tutustuimme häneen tapaninpäivänä 1991, kun hän ilmestyi olohuoneeseemme Kuopioon todellisiin paukkupakkasiin. Hän oli silloin Osakassa sosiaalialan oppilaitoksessa aivan opintojensa loppusuoralla. Hänen kurssillaan opiskeli myös Ananin seurakunnassa runsaat 6 vuotta sitten kastettu W. He olivat ystäväystyneet ja päättivät ennen työelämään siirtymistä suorittaa elämänsä ensimmäisen ulkomaanmatkan. Kohteeksi he valitsivat eksoottiselta kuulostavan Suomen, koska W:llä oli siellä tuttuja. Niin he sitten tulivat 10 päivän vierailulle luoksemme.

Heti kättelyssä F lievästi anteeksipyydellen totesi, että hän on buddhalainen eikä mikään kristitty niin kuin hänen ystävänsä W. Hänen ilmoitukseensa sisälsi myös tiettyä uteliaisuutta siitä, millainenhan tämä "kristillinen" Suomi ja millaista meidän kristityn perheen elämä

mahtaa olla. Toisaalta siihen lienee sisältynyt ääneen lausumaton pyyntö: "Yrittäkää hyväksyä minut tällaisenani älkääkä yrittäkö käännättää minua kristinuskoon."

Perheellämme on ollut tapana pitkään tutkia yhdessä Raamattua japaniksi aamuisin ja otimme vieraamme heti tähän kuvioon mukaan. F:kin tuntui sulavan juttellessamme kaikenlaista avoimen Raamatun äärellä. Eräessä keskustelussa hän kertoi mielenkiintoisen tunnustuksen:

"Vaikka isäni ja äitini opettivat minut rukoilemaan päivittäin buddhalaisen kotialttarin edessä esi-isien henkiä ja temppeleissä epälukeista sintojumalten joukkoa ja vaikka en olekaan koskaan käynyt kirkossa enkä lukenut Raamattua, olen silti pienestä pitäen tiennyt, että on olemassa vain yksi Jumala, joka 'asuu' minussa, koska omassa tunnossani tunnen Jumalan äänen."

F kyselikin usein, olisiko mitään syytä miksi hänen pitäisi tulla kristityksi ja päästä Jumalan tuntemiseen Kristuksen kautta, sillä hänhän jo tunsu Jumalan. Olen vakuuttunut siitä, että hän uskoi aivan oikeaan Jumalaan. Tämä usko perustui Jumalan yleiseen ilmoitukseen luomisessa, omantunnon toiminnassa ja elämänkohtaloissa. Viimeksi mainittua hänen elämässään edusti se, että hänen veljensä oli syvästi kehitysvammainen. Tätä Jumalan yleistä ilmoitusta ei japanilainen buddhalaisuus eikä shintolaisuus ollut missään vaiheessa kyenneet tukahduttamaan hänen sisimmästään. Jumalan yleinen ilmoitus antaa oikean - vaikkakaan ei riittävää - kuvaa Jumalasta. Se on liittymäkohta evankeliumin julistukselle, mutta buddhalaisuus tai muut uskonnot voivat erittäin tehokkaasti myös tukahduttaa sen. Paavali kirjoittaa:

"... se, mikä Jumalasta voidaan tietää, on ilmeistä heidän keskuudessaan; sillä Jumala on sen heille ilmoittanut. Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa, koska he, vaikka ovat tunteneet Jumalan, eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltansa turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynt." (Room. 1:19-21) ja edelleen

"Sillä kun pakanat, joilla ei lakia ole, luonnostansa tekevät, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia ole, ovat itse itsellensä laki ja osoittavat, että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä, kun heidän omatuntonsa myötätodistaa ja heidän ajatuksensa keskenään syyttävät tai myös puolustavat heitä - sinä päivänä, jona Jumala on tuomitseva ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta, minun evankeliumini mukaan." (Room. 2:14-16)

Selitin F:lle, että ketään ei viime kädessä auta oikeakaan tieto Jumalasta, ellei hän pääse Jumalan elävään yhteyteen, ellei hän saa syntejensä anteeksi, ellei hän saa varmuutta iankaikkisen elämän osallisuudesta ja ellei hän pääse sydämen pohjia myöten maistamaan Jumalan rakkauden suuruutta, joka on ilmestynyt Kristuksen uhrissa Golgatalla.

Mietin sitten, mikä mahtaisi saada F:n todella kiinnostumaan evankeliumista ja siitä, mitä se saa aikaan ihmisessä. Siksi päätin viedä hänet ja Emin Invalidiliiton palvelutaloon Kuopiossa tapaamaan Seijaa, joka oli jo 20 vuotta ollut rikoksen uhrina kaulasta alaspäin täysin halvaantunut. Hänen luotaan he kävelivät sanattomina ulos. Vasta illalla he kykenivät pukemaan hämmästyksensä sanoiksi. Heistä oli käsittämätöntä kuulla Seijan kertovan:

"Olen onnellinen. Vietän täällä iloisia ja onnellisia päiviä. En tosin soisi kenellekään liikuntakyvyttömyyttä, mutta silti olen onnellinen. Saan nimittäin elää yhdessä Jeesuksen

Kristuksen kanssa. Tiedän sitä paitsi saavani uuden ylösnousemusruumiin, kun pääsen taivaalliseen uuteen olotilaan tämän ajan jälkeen."

F ja W näkivät, miten Seijan koko olemus huokui iloa, rauhaa ja toivoa. Heidät yllätti vuoteeseen sidotun rakkaus. Hänen sanoillaan oli ilmeistä katetta. Illalla he kyselivät, mistä he voisivat löytää samanlaisen onnen.

Ystävykset palasivat Japaniin ja kiireinen työ kehitysvammaisten lasten kodissa vei F:n mukanaan. Mutta silloin tällöin hän luki saamaansa Uutta testamenttia ja kävi muutamassa kristillisessä tilaisuudessaakin. Mutta hän oli edelleen buddhalainen. Hänen kiinnostuksensa kristinuskoa kohtaan pysyi ulkopuolisen, sivustakatsojan mielenkiintona.

Sitten tuli 17.1.1995 ja raju maanjäristys Kobeen. F joutui näkemään hävityksen ja ahdistuksen ympärillään. Kuoleman pelko hänen sydämessään nousi tietoisuuteen.

Maaliskuun lopussa hän päätti luopua työpaikastaan, koska ei tullut toimeen hoitokodin johtajan kanssa. Juttelimme toukokuussa siitä Osakassa käydessäni. Totesimme, ettemme voi vaatia toisten ihmisten muuttamista, mutta itse ehkä voisimme muuttua selviytyäksemme toisten kanssa paremmin. Pian Suomeen palattuani sain F:lta kirjeen: "Olet oikeassa, minun pitäisi muuttua, mutta miten se olisi mahdollista. Minusta tuntuu, että kokosydämistä yrityksistäni huolimatta en kykene muuttamaan paremmaksi."

Toukokuussa F ja W tekivät pikapäätöksen. He tulevat toistamiseen Suomeen, tällä kertaa nähdäkseen Suomen kesän. Kesäkuun 20. päivä heidän koneensa laskeutui Helsinki-Vantaan lentokentälle ja jo matkalla Ryttylään oli keskustelu käynnissä: "Kuule F, vaikka sinä et kykenekään itseäsi muuttamaan, Jeesus Kristus kykenee siihen, Hän voi antaa Sinulle aivan uuden elämän."

Illalla 22.6. F ja W olivat vetäytyneet jo yöpuulle Ryttylän kartanon vanhan päärakennuksen toisessa kerroksessa. Mutta keskustelu alkoi kulkea jälleen Jeesukseen Kristukseen. F tajusi, että hänelle ei riittäisi enää se, että hän on ulkopuolisena tarkkailijana kiinnostunut kristinuskosta. Hänen on otettava selkeä kanta Jeesukseen, joko puolesta tai vastaan. Sinä iltana hän teki ratkaisunsa. Hän halusi tulla kristityksi, hän halusi kristillisen kasteen.

Aamulla W ja F ilmaantuivat meille kertomaan uutisen ja esittivät pyynnön: "Voisiko F saada kasteen vielä Suomessa ollessaan - aikaahan oli vielä runsas viikko?" Kerroimme, että kasteessa on kysymys myös seurakuntayhteydestä ja että sitä varten tarvittaisiin myös riittävä kasteopetus. Soitimme siksi F:n kotia lähellä sijaitsevan Himejin ev.lut. seurakunnan pastori Hironolle ja pyysimme häntä antamaan kasteopetuksen ja kastamaan sitten F:n sopivana ajankohtana. Ilomielin hän otti pyynnön vastaan.

F palasi Japaniin ja ensi töikseen soitti kaikille ystävilleen: "Minusta tulee pian kristitty." Kaikki suhtautuivat asiaan ikään kuin F olisi mennyt Suomessa sekaisin. Itse hän ymmärsi kyllä heidän asenteensa, mutta ei voinut sydämensä ilolta olla kertomatta asiaa heille. Kodissa häntä odotti hillitty vastustus. Mutta Jumalan sana alkoi aueta ihmeellisellä tavalla. Kasteopetuksen tunnit hän äänitti kaseteille voidakseen kuunnella niitä uudelleen. Vaikka sydämessä edelleen vanha luonto, lihakin, oli tallella, uusi suhde Herraan osoittautui suuremmaksi. Ilo täytti sydämen.

Lokakuun 29. päivänä F kastettiin Himejin kirkossa. Häneltä tuli iloinen ja kiitollinen viesti asiasta. Hän on hyvää vauhtia oppimassa Kristuksen todistajan tehtävää niin läheisilleen

kuin kauempana oleville. Hän uskoo, että kärsivällinen rukous on vievä vielä hänen vanhempansakin Herran yhteyteen.

Tammikuussa 1997 Fi vieraili kolmannen kerran Suomessa ja antoi oman todistuksensa uskoon tulostaan mm 400 nuorelle Ryttylän uudenvuoden tapahtumassa.